

MONIQUE VAN DER ZANDEN
HELEN VAN VLIET

EEN LIED VAN LICHT

HET AVONTUUR VAN JE LEVEN

Eerste druk 2020

Zanden, Monique van der

Een lied van Licht; het avontuur van je leven / Monique van der Zanden – Vortum-Mullem:

De Wereldboom

ISBN 978 90 830811 3 7

NUR 280

'Ieder van ons kan iets, samen kunnen we alles':

Tekst en idee: Monique van der Zanden

Illustraties: Helen van Vliet

Advies: Femke de Wolff en Corneel de Wilde

Redactie: Anne Colenbrander

Eindredactie, vormgeving en opmaak: Jaap Verheij, Uitgeverij Cichorei, Amsterdam

Drukwerk: dekkers van gerwen, Dordrecht/Den Bosch

© 2020 De Wereldboom, Vortum-Mullem

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van De Wereldboom.

www.dewereldboom.nl

Joy

Hoe kan je niemand zijn?

Heb jij dat ook weleens? Dat je een vraag hebt die je eigenlijk best wel een beetje gek vindt? En dat je hem daarom maar niet stelt, omdat je bang bent dat ze je uitlachen?

Mijn opa zegt altijd: 'Gekke vragen bestaan niet. Van elke vraag word je wijzer.'

Daarom ging ik naar hem toe. Hij was bezig in zijn tuin en de zon toverde duizend lichtspikkels op de aarde.

'Opa...' zei ik. 'Ik heb een vraag.'

'Ha, Joy', zei opa. 'Laat maar eens horen.'

Dus ik haalde diep adem en vroeg: 'Weet je... Ik ben toch gegroeid in mama's buik? Uit een zaadje en een eitje?'

Opa knikte. 'In het begin was je nog kleiner dan een vogelpoepje', plaagde hij.

'Nee, dat was niet het begin', zei ik. 'In het begin was ik *niemand*. Hoe kon ik dan zomaar opeens tevoorschijn komen en gaan groeien? Waar was ik daarvóór?'

Opa's plaaggezicht veranderde in een nadenk-gezicht. 'Tja...'

'En!' zei ik, want het werd nog moeilijker. 'Waarom ben ik er eigenlijk?'

En waarom zijn er bloemen en bomen en dieren? En waarom word ik groot? En... als ik doodga... word ik dan weer *niemand*? Hoe kan je nou *niemand* zijn? Waar ben je dan?'

'Oef!' Opa grinnikte. 'Dat is niet één vraag, dat zijn er een heleboel! En niemand weet eigenlijk precies hoe dat zit. Zolang er mensen bestaan, denken ze al over deze vragen na. Er bestaan heel oude en mooie verhalen, die allemaal een ander antwoord geven. Zal ik je mijn lievelingsverhaal eens vertellen?'

'Ja!' riep ik uit. 'Kan dat nu?'

'Natuurlijk', zei opa en we gingen op de tuinbank in het zonnetje zitten. Toen begon hij: 'Heb je de zee weleens gezien?'

LICHT

Het begin

Heb je de zee weleens gezien? Zo groot, zo wijd... Hij strekt zich uit zo ver je kijken kunt, en dan nog verder!
Nog veel en veel en véél groter dan de zee is Licht. Een zee van licht, glanzend als goud, schitterend mooi en wijd en ver. Licht was er al lang, lang geleden: als aller-, allereerste.
Onze aarde bestond nog niet. Er bestond nog niets en niemand.
Licht was geen man en geen vrouw, Licht had geen vorm.
'Ik ben', zei Licht.

Licht vond een gat en stroomde er nieuwsgierig in.
Het was een lange tunnel. Aan het eind daarvan was het heel donker.

Een druppel Licht stroomde de tunnel uit...
en werd een zon!

De volgende druppel werd een maan.
De zon was een reusachtige bol van vlammen,
maar de maan was van steen en zand. De maan
weerkaatste het licht van de zon.

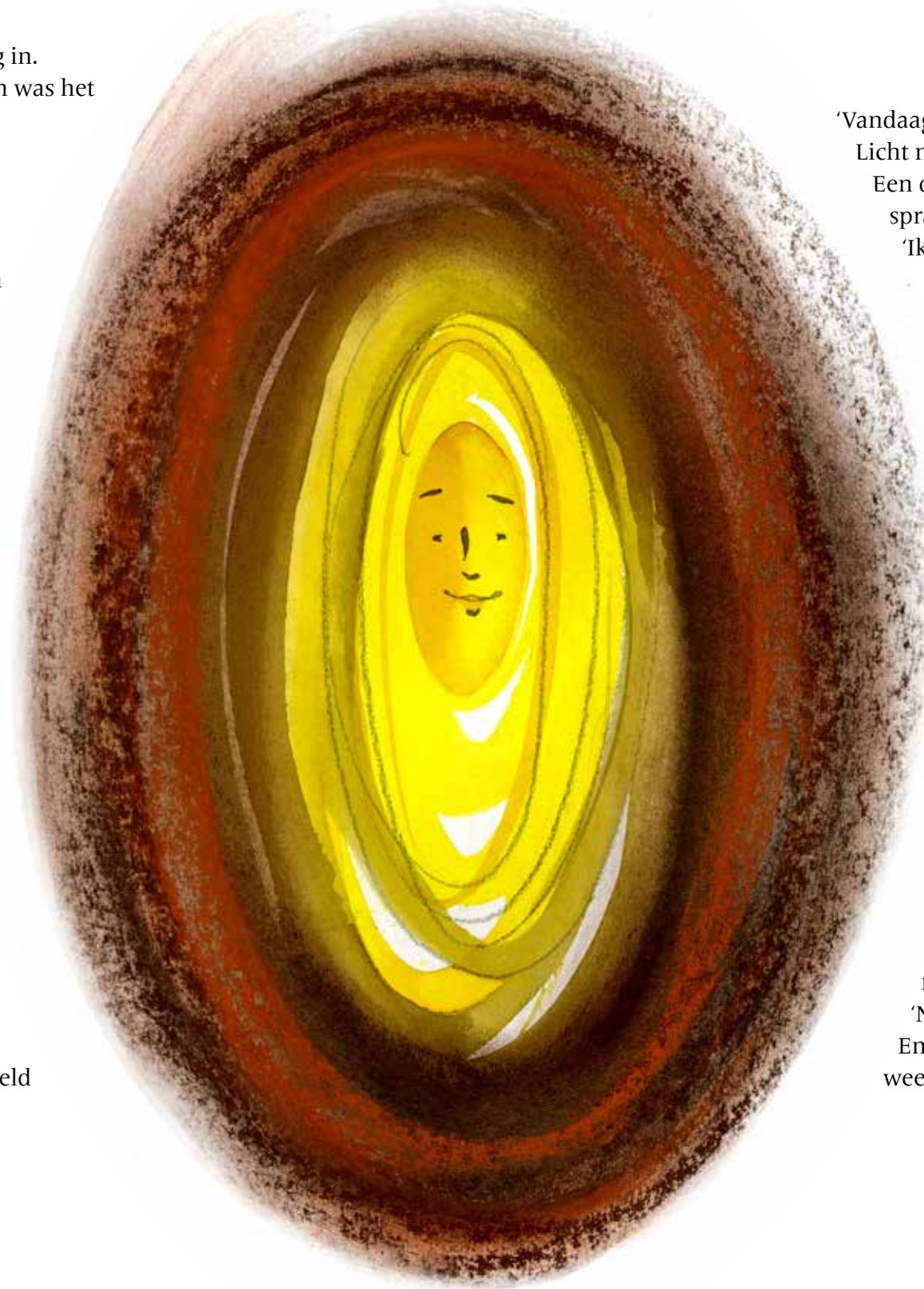
Licht keek verwonderd naar de twee grote,
glanzende bollen en zei blij: 'In deze wereld
kan ik vorm aannemen! Het is alsof ik in
een spiegel kijk. Opeens kan ik mezelf zien!'

Nu wilde Licht graag nog veel meer
vormen aannemen. Miljoenen druppels
Licht stroomden de tunnel uit en werden
ontelbare sterren rond de zon en de
maan, en toen een bol ertussenin: onze
aarde. En uit de aarde groeiden bloemen,
planten en bomen, en er kwamen vissen,
vossen, vlinders, reeën... De wereld werd
wonderlijk mooi.

'Dit ben ik allemaal zelf!' Licht lachte en
sprankelde in een berg, een dal, een rivier, een
regenwolk, een papegaai, een haai, een meeuw
en een mier.

'Wat een fantastische wereld', riep Licht uit.
En omdat Licht in alles was, voelde de hele wereld
blijdschap en danste.

'Vandaag word ik een mens', zei Licht.

Licht nam aarde en maakte er een kind van.

Een druppel Licht stroomde in het kind. De druppel
sprankelde in het hart van het kind en juichte:

'Ik ben!'

'Stop eens, opa', zei ik. 'Hoe heette dat kind?'

'Gewoon "kind"', zei opa. 'Want dit verhaal
gaat over alle kinderen.'

Ik keek hem aan. 'Kun je dat kind geen Joy
noemen?'

'Natuurlijk kan ik het Joy noemen. Dit
verhaal gaat ook over jou, over het
avontuur van jouw leven. Ieder kind kan
dit kind zijn eigen naam geven.'

'Noem het nu dan maar Joy', zei ik, en opa
vertelde verder:

Joy begon te ademen en deed twee
heldere ogen open.

'Nu heb je een vriend', zei Joy tegen Licht.

'Wie dan?' vroeg Licht verwonderd.

'Mij', zei Joy. 'Ik ben je vriend. Jij hebt deze
prachtige wereld gemaakt. En mij. Ik heb
van alles om te eten en te drinken en om
kleden van te maken en om mee te spelen.

Daarom ben ik je vriend. En jij bent toch zeker
mijn vriend?'

'Nou en of!' zei Licht blij.

En het was net als met de zon en de maan: Joy
weerkaatste de glans van Licht en straalde.

LICHT EN JOY

Het binnenste van de dingen

Joy vroeg aan Licht: 'Gaan we op avontuur? Want dat doen vrienden toch?'

Licht zei: 'Dat is goed. Zal ik je dragen? Waar gaan we naartoe?'

'Overall! Ik wil met je spelen!'

Licht was twee lammetjes en Joy huppelde en sprong met ze door de wei.

Licht was een vlinder en Joy danste met de vlinder tussen de bloemen.

Licht was een handvol sappige kersen en Joy snoepte ze op.

Licht was een troep apen en Joy schaterde om hun streken.

Licht was een boom en Joy klom erin.

Licht was een zandheuvel en Joy rolde er vanaf.

Licht was een nachtegaal en Joy luisterde naar zijn lied in de avond.

Licht was de schuimende zee en Joy dreef op zijn golven.

Licht vloog, zwom, rende, kroop, stroomde, stormde, regende en straalde en droeg Joy op wiekende vleugels, op wiegende golven, in sterke armen, en ze werden nat en warm en koud en lachten tot ze niet meer konden.

Toen rustten ze uit.

Joy zei: 'Weet je wat zo fijn is? Overal zie ik jou. Ik zie jou in de sterren en in de maan. Ik zie jou in de bloemen en in de bergen. Ik zie jou in de vossen en in de vissen. Ik zie jou in de bomen en in mezelf. Jij straalt en schittert in alles.'

Licht sprankelde blij. 'Dat komt omdat jij het binnenste van de dingen ziet. En weet je? Omdat ik in alles ben, zijn jullie allemaal familie van elkaar. De bloemen zijn jouw zusjes, de vossen je broers. De aarde is je moeder en de hemel met al zijn sterren je vader. De wind die fluistert in de bomen en om de toppen van de hoge bergen is je opa, de ruisende zee je oma. Door mij zijn jullie allemaal met elkaar verbonden.'

'Wat heb ik veel familie', zei Joy gelukkig. 'Alle zandkorrels in de woestijn, alle druppels in de zee, alle sterren aan de hemel... Niemand is rijker dan ik!'

Licht zei tegen Joy: 'De wereld die ik heb gemaakt is prachtig, net als mijn eigen wereld. Maar ze verschillen veel van elkaar. In mijn wereld bestaan geen vormen en geen tijd. In jouw wereld bestaan een heleboel vormen. Ze bestaan op het ritme van de tijd.'

Licht zuchtte bedroefd en ging verder: 'Omdat de tijd verstrijkt, verandert in jouw wereld alles op elk moment. Jij ook. Nu ben je een kind, maar je zult groeien en langzaam zul je groot worden.'

Joy zei: 'Daar hoef je toch niet verdrietig om te zijn? Groot worden is juist leuk! En ik blijf toch je vriend?'

Licht zuchtte nog een keer.

'Dat weet ik niet. Weet je, als je groot wordt, ga je met andere ogen kijken.'

Een beetje angstig vroeg Joy: 'En wat zal ik dan zien?'

'Je zult niet langer het binnenste van de dingen zien.'

Je zult vooral de buitenkant zien.'

Joy schrok en riep: 'Maar dan zie ik jou niet meer!'

'Als je groot bent, is het moeilijker om mij te zien.'

Maar het kan wel.'

Joy vroeg zachtjes:

'Hoe dan?'

'Ga met me mee. Ik zal je de drie geheimen van onze vriendschap vertellen. Als je die kent en zo probeert te leven, zul je altijd dicht bij me zijn, ook als je groot wordt...'

HET EERSTE GEHEIM

Volg je hart

Licht nam Joy mee naar een grote steen om op te zitten, op een stille plek in het woud.

Licht zweefde door de bomen en zei: 'Als je een kind bent, leer je de wereld kennen door te spelen en je te verwonderen. Als je groot bent, neem je je plaats in de wereld in. De een zorgt dat er eten groeit, de ander bouwt huizen, de derde zingt en danst en de vierde onderzoekt de sterren aan de hemel.'

'Wat zal mijn plaats zijn?' vroeg Joy.

'Dat is het eerste geheim van onze vriendschap: volg altijd je hart, want in je hart woon ik. Je hart zal je vertellen wat je plaats is in de wereld.'

'Ik begrijp het niet', zei Joy. 'Wat betekent dat: "volg je hart"?''

'Dat betekent: doe wat je het liefste doet, waar je goed in bent, wat je fijn vindt. "Volg je hart" betekent: ga op zoek naar je talent. Als je straalt bij wat je doet, heb je je talent gevonden.'

'En als je weet wat je talent is?'

'Dan kun je ermee gaan oefenen. Word er zo goed in als je maar kunt.'

Daardoor kun je jezelf als geschenk aan de wereld geven. Want jouw talent maakt jou uniek. Zonder jou is de wereld niet compleet. Door jezelf met je talent aan de wereld te schenken, neem je je plaats in de wereld in. Ik heb de wereld mooi gemaakt, maar als jij jouw talent aan de wereld schenkt, wordt die nog mooier.'

Joy vroeg: 'Waarom is het belangrijk dat ik mijn talent aan de wereld schenk?'

Licht twinkelde en zei: 'Zie je deze boom? Elk blad, elk takje, elk stukje van de schors en elke wortel is uniek. Allemaal zijn ze verschillend van elkaar, en toch vormen ze samen de boom. Ze hebben elk een eigen taak: de wortels zuigen water op, de stam geeft de boom stevigheid, de bladeren maken suiker en de schors beschermt de stam. Doordat ieder deel van de boom doet waar het 't beste in is, leeft de boom en leeft elk blad en elke tak.'

Joy keek naar de boom en zei: 'Dat begrijp ik.'

Licht vertelde: 'Als een blad probeert om schors te zijn, verschrompelt het. Als een tak zich niet wil verbinden met de stam, wordt hij dor en breekt hij af.'

'Dat begrijp ik ook', zei Joy.

'Precies zo is het met de mensen. Ik ben als de boom en jullie als mijn stam, mijn bladeren, mijn takken, mijn wortels. Jullie zijn allemaal verschillend.

Als je je talent gebruikt, ben je als het blad dat met de boom verbonden is en daardoor met alle bladeren, alle takken en alle wortels. Dan lééf je. Dan ben je dicht bij mij. Als je je talent niet gebruikt of niet deelt, zul je voelen dat je dor wordt vanbinnen.'

Joy knikte en zei nadenkend: 'Dan ben ik niet verbonden en verschrompel ik; dan blaast de storm mij weg.'